

P 1774/22
04.11.2022.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U MOSTARU
Broj: 07 0 U 017519 20 U
Mostar, 01.11.2022. godine

Kantonalni/Županijski sud Mostar, i to sudija Minja Belović, sa zapisničarem Džemila Džihio, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije-Transparency International BiH, Banja Luka, Gajeva 2, zastupan po Srđanu Blagovčaninu, predsjedavajućem Upravnog odbora, protiv akta broj: 05-01-45-453/20 od 05.03.2020 godine, tuženog Ministarstva obrazovanja nauke, kulture i sporta HNK, Stjepana Radića 3/III, Mostar u upravnoj stvari pristupa informacijama, dana . godine, dana 01.11.2022 donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije-Transparency International BiH, Banja Luka djelomično se uvažava, poništava se rješenje tuženog Ministarstva obrazovanja nauke, kulture i sporta HNK broj: 05-01-45-453/20 od 05.03.2020 godine, i predmet vraća na ponovni postupak i rješavanje.

O zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučit će se u konačnoj odluci

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom tuženog broj i datum navedeni u uvodu presude, odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv Rješenja prvostepenog organa broj 05-01-45-334/20 od 26.02.2020 godine kojim je uvažen zahtjev Udruženja za borbu protiv korupcije-Transparency International BiH za slobodan pristup informacijama neposrednim uvidom.

Protiv osporenog rješenja tuženog organa tužitelj je kod ovog suda pokrenuo upravni spor. U tužbi navodi da se dana 14.02.2020 godine obratio tuženom radi dostave određenih informacija a koje su pod kontrolom tuženog organa, sve u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBIH. Rješenjem od 26.02.2020 godine, tužitelj je obavješten da može pristupiti traženoj informaciji neposrednim uvidom na koje je rješenje tužitelj izjavio prigovor drugostepenom organu, ukazujući da je isto u suprotnosti sa važećim odredbama Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBIH. Osporenim rješenjem od 05.03.2020 godine odbijen je prigovor tužitelja, sa obrazloženjem da postoje granice dostupnosti informacija koje nastaju radom tijela uprave, a posebno kada se radi o trećim licima. Tužitelj nalazi daje osporeno rješenje nezakonito, te navodi da je članom 14 stav 3 Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBIH jasno propisana obaveza tuženog kao javnog organa da

u slučaju odbijanja zahtjeva za pristup informacijama mora navesti zakonski osnov za status izuzeća informacije, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja, kao i uzimanje u obzir faktora javnog interesa, a što pobijano rješenje ne sadrži. Također tužba ukazuje i na nepravilnu primjenu odredbi člana 14 stav 2 Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBiH, jer je tužitelju onemogućeno umnožavanje informacije. Prilikom rješavanja zahtjeva javni organ mora da odredbe Zakona tumači tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopštavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu, u smislu čl.2. Zakona Donošenjem odluke da se podnosiocu zahtjeva odobri jedino lični uvid u informacije u prostorijama Agencije, bez ostavljanja mogućnosti da mu se informacije umnože o njegovom trošku i prosljede na adresu, javni organ je pokazao tendenciju da u najvećoj mogućoj mjeri oteža pristup javnim informacijama, te da podnosioca zahtjeva izloži bespotrebnom trošku novca i vremena Tužilac predlaže da sud tužbu usvoji, poništi rješenje tuženog broj: 05-01-45-453/20 od 05.03.2020 godine, naloži da se tužiocu Transparency international BiH omogući slobodan pristup traženim informacijama na način da se poštanskim putem dostavi kopija tražene informacije, te da se tuženi obaveže na naknadu troškova postupka koji se sastoje od sudskih taksi na tužbu i odluku suda.

U odgovoru na tužbu tuženi je dostavio spis predmeta, te naveo da su navodi tužitelja neosnovani, te je predložio da se tužba u potpunosti odbije.

Ispitujući zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva tužbe i u vezi sa razlozima tužbe sud je u smislu odredbe člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Sl. novine FBiH“, broj 9/05) odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Uvidom u Zahtjev tužitelja broj 02-121-15 od 14.02.2020 godine proizilazi da se isti obratio tuženom radi dostave kopije dokumenata pobliže pobrojanih u zahtjevu(9 dokumenata), a vezano za postupak javne nabavke Nabavka računarske opreme za elektronske učionice škola u HNK, za koje je objavljeno Obavještenje o nabavci broj 13486-1-1-2-3-2718 na Portalu javnih nabavki od dan 28.09.2018 godine. Tužitelj je također zatražio i dostavu informacija vezano za postupak javnih nabavki. Rješenjem broj 05-01-45-334/20 od 26.02.2020 godine Ministarstva obrazovanja nauke, kulture i sporta HNK, uvažilo je zahtjev tužitelja za slobodan pristup traženoj informaciji neposrednim uvidom tražene dokumentacije, po dogovoru. Odlučujući o prigovoru tužitelja rješenjem broj: 05-01-45-453/20 od 05.03.2020 godine odbijen je prigovor kao neosnovan, uz obrazloženje da su navodi prigovora neosnovani te da je primjenjujući u potpunosti odredbe člana 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, organ omogućio osobni pristup traženim podacima, ističući da organ odlučuje o načinu dostave informacija a ne podnosilac zahtjeva. Također navodi da shodno Zakonu o slobodi pristupa informacijama, postoje granice dostupnosti informacija koje nastaju radom tijela uprave, a posebno kada se radi o trećim licima.

Članom 1. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH („Sl. novine FBiH“, broj 32/01) je propisano da se ovim Zakonom uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi utvrđivanja da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopće te informacije.

Članom 2. istog Zakona je propisano da se odredbe ovog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu.

Prema odredbama člana 14. stav 2. istog Zakona kada nadležni javni organ odobri pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, rješenje o tome dostavlja podnosiocu zahtjeva, navedeno rješenje sadrži: 1. obavještenje o mogućnosti ličnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa; 2. obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije neuobičajeno složeno ili dugotrajno, umnožavanje se omogućava podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležni javni organ; 3. priloženu kopiju tražene informacije, kada se ista osigurava besplatno u smislu čl.16. ovog zakona.

Imajući u vidu naprijed citirane zakonske odredbe jasno je da javni organ, nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama, ima obavezu da bez odlaganja olakša i potakne saopštavanje informacija uz najnižu prihvatljivu cijenu (član 2.), a shodno članu 14. stav 2. zakona su date tri mogućnosti pristupa informacijama , i to kako ličnim pristupom informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa tako i putem umnožavanja informacije, nakon izvršene uplate troškova umnožavanja. U konkretnom slučaju tuženi organ je odbio prigovor tužitelja koji je tražio da mu se omogući umnožavanje informacije (9 dokumenata pobrojanih u zahtjevu) o njegovom trošku i da mu se prosljede na njegovu adresu, a ne kako je odobreno u prvostepenom rješenju , lični pristup u prostorijama tuženog u Mostaru, dajući pri tome obrazloženje koje je suprotno odredbama na koje se poziva.

Donošenjem ovakve odluke tuženi organ je povrijedio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, i to člana 1., 2. i 14. stav 2. , na što se osnovano ukazuje u tužbi tužitelja, posebno što nije razmatrao sve činjenice i okolnosti da bez odlaganja olakša i potakne saopštavanje informacija uz što manje troškove za podnosioca zahtjeva .

Kako je po ocjeni ovog suda rješenjem tuženog organa pogrešno primijenjen materijalni propis i tužitelju onemogućen pristup informacijama kako je to tužitelj tražio to je sud djelimično uvažio tužbu tužitelja (iz razloga što ne može sam meritorno riješiti ovu upravnu stvar jer je neophodno da tužitelj prethodno izvrši uplatu umnožavanja informacije) pa je predmet vratiotuženom organu na ponovno rješavanje i odlučivanje a koji će ponovno postupiti po zahtjevu tužitelja imajući u vidu primjedbe iz ove presude.

Sud je o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučio na osnovu člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Sl.novine Federacije BiH“, br. 53/03, 73/05 i 19/06), koji se Zakon primjenjuje i u postupku u upravnim sporovima shodno odredbi člana 55. Zakona o upravnim sporovima. Naime, odredbom člana 397. stav 3. ZPP-a je propisano da kad sud ukine odluku protiv koje je podniet pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će se da se o troškovima postupka povodom pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci. Iz konkretne upravne stvari proizlazi da se kod tužitelja nisu stekli uslovi da mu se priznaju traženi troškovi

postupka, jer u konkretnoj upravnoj stvari nije konačno riješen predmet spora, s obzirom da tuženi organ treba u ponovnom postupku donijeti novo rješenje

Zapisničar

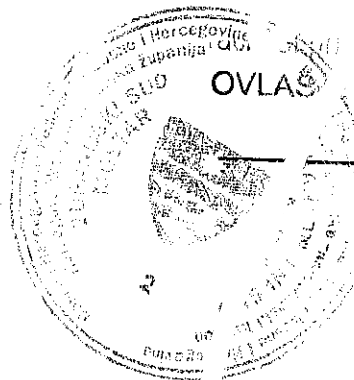
Džemila Džih

Sudij

Linja F. lović

Pouka o pravnom lijeku :

Protiv ove presude se ne može izjaviti žalba.

OVLAŠTENI
DJELOVNI
DJELOVNI SUDA